

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

Πρόλογος

Χριστούγεννα! Σκιρτούν οι ανθρώπινες καρδιές, ψάλλουν χαρμόсуна τα χείλη, ευχές εγκάρδιες αντιλαλούν και οι καμπάνες χαρμόсуна αντηχούν. Κι εμείς εδώ στο σχολείο (ενορία) μας τιμώντας τη γιορτή τη μεγάλη, ετοιμάσαμε μία μικρή θεατρική παράσταση με τον τίτλο «**Το χριστουγεννιάτικο δώρο**». Δύο ορφανά κοριτσάκια η Λουκία και η Μαρίνα που μένουν στο σπίτι της γιαγιάς τους και της θείας τους Αμαλίας, θα μας δώσουν μηνύματα Ελπίδας. Μέσα σε ένα κόσμο σκληρότητας, κακίας και ασπλαχνίας, τα δύο κοριτσάκια καταφέρνουν να νικήσουν τον πόνο τους και με την έμπρακτη αγάπη τους σκορπούν τη χαρά γύρω τους. Έτσι, μας δείχνουν πως μπορούμε να ζήσουμε αληθινά Χριστούγεννα μόνο αν πλησιάσουμε τον Χριστό με την καθαρή, απλή καρδιά των παιδιών και του προσφέρουμε σαν το πιο πολύτιμο δώρο την ειλικρινή μας συγχώρηση σε όσους μας πικραίνουν.

Πρόσωπα:

1. Θεία Αμαλία
2. Γιαγιά
3. Λουκία (ορφανό κοριτσάκι)
4. Μαρίνα (ορφανό κοριτσάκι)
5. Ρένα (Α΄ κυρία)
6. Τίνα (Β΄ κυρία)
7. Κλαίρη (Γ΄ κυρία)
8. Όλγα (κοριτσάκι)

ΣΚΗΝΗ Α΄

(Δωμάτιο σπιτιού. Ακούγεται χριστουγεννιάτικη μουσική. Η γιαγιά πλέκει. Η θεία Αμαλία βηματίζει ανήσυχη, κοιτάζει το ρολόι της, ρίχνει ματιές έξω από την πόρτα και φωνάζει δυνατά).

Α: Λουκία! Μαρίνα! (Γυρίζει προς τη γιαγιά). Ούτε από μακριά δε φαίνονται. Πού είναι, λοιπόν; Είμαι σίγουρη πως τριγυρνούν στους δρόμους και χαζεύουν. Και τις είπα πως χρειάζομαι τα ψώνια για να ετοιμάσω το βραδινό φαγητό. Λείπουν εδώ και μισή ώρα...

Γ: Δεν πέρασαν παρά μόνο 25 λεπτά από την ώρα που έφυγαν. Άκουσε, κόρη μου. Μην εκνευρίζεσαι για τόσο μικρά πράγματα. Θα αντάμωσαν στο δρόμο κάποια φίλη τους και καθυστέρησαν. Μικρά παιδιά είναι, δεν πειράζει να παίξουν και λίγο.

Α: Μα, μητέρα, δεν είναι ώρα για παιχνίδια!

Γ: Μην ξεχνάς πως η ζωή δεν είναι και τόσο εύκολη για αυτά τα κακόμοιρα, από τότε που έχασαν τη μητέρα τους.

Α: Η μητέρα τους ήταν χρυσή γυναίκα. Σοβαρή, γλυκιά και ακούραστη. Τι κρίμα να μην της μοιάσουν οι δύο κόρες της. Με κουράζουν πολύ. Εξαιτίας του αδελφού μου δέχτηκα να τις πάρω στο σπίτι μου, αλλά μέχρι τότε θα τις κρατώ εδώ;

(Μπαίνουν η Μαρίνα και η Λουκία ντυμένες πολύ φτωχικά κρατώντας σακούλες)

Μ: Ήρθαμε θεία...

Λ: Σου φέραμε τα ψώνια...

Α: Α! Ήρθατε, λοιπόν! Και πού χαζεύατε τόσες ώρες;

Μ: Πήγαμε στο supermarket και είχε εκεί πολύ κόσμο...

Λ: Ύστερα στο μανάβη και τελευταία...

Α: Για λέγε, και τελευταία πού πήγατε και αργήσατε;

Λ: (Ετοιμη να κλάψει) Θεία να μας συγχωρείς. Να! Βλέπαμε τα χριστουγεννιάτικα στολίδια στους δρόμους και τα βιβλία στις βιτρίνες!

Μ: Πουλούν τόσα ωραία παιχνίδια και στολίδια για τα Χριστούγεννα. Είδαμε και κάτι όμορφα βιβλία με πολύχρωμες εικόνες!

Α: Α! Για αυτές τις ανοησίες με αφήσατε να περιμένω τόσες ώρες; Εξαιτίας σας το φαγητό δε θα είναι έτοιμο το βράδυ στην ώρα του.

Λ: Μα θεία...

A: Σιωπή! Θα μου πεις και «μα»! Ακούς εκεί με τέτοιο κρύο να κάθεστε έξω από τις βιτρίνες! Κι αν αρπάξετε καμιά πνευμονία ποιος θα σας περιποιείται; Ήμουν κουτή που σας πήρα στο σπίτι μου. **(Παίρνει τις σακούλες).** Τι στέκεστε σαν αγάλματα; Εγώ θα στρώσω το τραπέζι;

Γ: Ησύχασε, Αμαλία μου, τα τρόμαξες τα καημένα.

(Η Λουκία και η Μαρίνα στρώνουν το τραπέζι)

Λ: Το τραπέζι είναι έτοιμο. Θεία, γιαγιά, ελάτε.

(Οι γυναίκες κάθονται. Τα κορίτσια διστάζουν).

A: Τι περιμένετε για να καθίσετε; Πρέπει να σας παρακαλέσουμε; **(Τρώνε όλες αμίλητες).** Πολύ νόστιμο έγινε το φαγητό.

Γ: Ναι, είναι καλό. Έχεις πολλές δουλειές ακόμη;

A: Από δουλειές άλλο τίποτε! Έχω να μαγειρέψω, να κάνω γλυκά, να ξεσκονίσω το σπίτι, να σιδερώσω... **(Γυρίζει προς τις μικρές)** Δε μου λέτε εσείς οι δύο, διαβάσατε τα μαθήματά σας για αύριο;

M: Δεν τα τελειώσαμε όλα, έχουμε λίγο ακόμη.

A: Τεμπέλες, σας ξέρω εγώ, είστε πρόθυμες για οποιαδήποτε άλλη δουλειά εκτός από τα μαθήματά σας. Πηγαίνετε μέσα να διαβάσετε. Φάγατε;

Λ: Ναι, θεία...

(Φεύγουν. Η Αμαλία μαζεύει το τραπέζι. Χτυπά το κουδούνι, ανοίγει την πόρτα και μπαίνει η Ρένα με παλτό και κασκόλ).

A: Ρένα μου, πόσο χαίρομαι που σε βλέπω. Τι έκπληξη είναι αυτή!

P: Χάθηκες, Αμαλία, και μια και περνούσα από κάτω είπα να ανεβώ για λίγο να σε δω. Ξέρω, τώρα πια δεν είσαι μόνη με τη μητέρα σου. Έχεις και άλλες υποχρεώσεις!

A: Έτσι όπως τα λες είναι. Να δω πότε θα βρω την ησυχία μου.

P: Σε βρήκε μπελάς μ' αυτά τα παιδιά. Πώς τα βγάζεις πέρα;

A: Εγώ μόνο ξέρω τι υπομονή κάνω. Και πού να δεις και τι έξοδα έχουν αυτά τα παιδιά!

P: Γιατί δεν τις στέλνεις να δουλέψουν για να βγάλουν και το χαρτζιλίκι τους;

A: Να δουλέψουν; Αυτό δε μου πέρασε από το μυαλό. Και τι δουλειά να κάνουν δύο μικρά κοριτσάκια;

P: Δε βλέπεις στην αγορά παιδάκια που πουλούν διάφορα μικροπράγματα; Σπίρτα, χαρτομάντιλα, στυλό, μπαλόνια... Τώρα που πλησιάζουν και τα Χριστούγεννα τα πράγματα θα πάνε και καλύτερα.

A: Στάσου να δεις... σα να άρχισε να μου αρέσει αυτή η ιδέα... Πώς δεν το είχα σκεφθεί μέχρι τώρα;

P: Αμαλία μου, όμως εγώ πρέπει να φύγω τώρα. Είμαι πολύ βιαστική. Πέρασα για λίγο, μόνο για να σε χαιρετίσω.

A: Έλα πάλι κανένα απόγευμα με την Κλαίρη και την Τίνα.

(Φεύγει η Ρένα. Ακούγεται μουσική. Η Αμαλία βηματίζει προβληματισμένη. Σε λίγο φωνάζει). Μητέρα...Μητέρα...

Γ: Τι είναι; Τι συμβαίνει;

A: Θέλω να σου ανακοινώσω μία απόφαση που πήρα σήμερα. Θα στείλω τις δύο μικρές να δουλέψουν...

Γ: Να δουλέψουν; Τι έπαθες, κόρη μου; Είναι τόσο μικρά τα ορφανά. Τι θα πει ο πατέρας τους αν το μάθει; Τι δουλειά μπορούν να κάνουν αυτά;

(Η Αμαλία δεν της δίνει σημασία και φωνάζει τις μικρές)

A: Λουκία, Μαρίνα... (Έρχονται οι μικρές) Ακούστε να σας πούμε τι σκεφθήκαμε εγώ και η γιαγιά σας.

Γ: Όχι, όχι... Αμαλία, σε παρακαλώ...

A: Μια χήρα γυναίκα είμαι κι εγώ. Η σύνταξη που παίρνω είναι λίγη. Τώρα που είστε κι εσείς μαζί μας... τα έξοδά μας έγιναν περισσότερα και δε μας φτάνουν τα χρήματα. Γι' αυτό αποφασίσαμε ότι πρέπει να δουλέψετε κι εσείς.

Λ: Μα θεία, εμείς είμαστε μικρές. Τι δουλειά μπορούμε να κάνουμε; Πηγαίνουμε και σχολείο κάθε μέρα...

A: Μετά το σχολείο σας έχετε αρκετές ώρες και χαζεύετε.

M: Διαβάζουμε, θεία, δε χαζεύουμε...

A: Να αφήσετε τις δικαιολογίες. Θα πάω για λίγο σε ένα μαγαζί εδώ κοντά και θα γυρίσω γρήγορα.

(Παίρνει το παλτό της και φεύγει. Οι δύο μικρές πηγαίνουν κοντά στη γιαγιά τους. Την αγκαλιάζουν και σιγοκλαίνε. Η γιαγιά τις χαϊδεύει και τις παρηγορεί).

Λ: Γιατί μας φέρεται έτσι σκληρά η θεία;

Γ: Δεν είναι κακιά. Πέρασε κι αυτή πολλά βάσανα στη ζωή της. Κατά βάθος είναι καλή, Λουκία μου.

M: Και τώρα, λέει, θα μας στείλει σε δουλειά. Τι δουλειά να είναι άραγε;

Γ: Σίγουρα δε θα είναι βαριά. Μην ανησυχείτε... **(Μουσική. Η γιαγιά συνεχίζει να μιλά στα κορίτσια χωρίς να την ακούμε. Σε λίγο μπαίνει η Αμαλία κρατώντας δύο κουτιά μεγάλα).**

A: Αυτή είναι η δουλειά που θα κάνετε. Έφερα στολίδια και κεράκια για τα χριστουγεννιάτικα δέντρα για να τα πουλάτε στην αγορά.

Λ: (Τρομαγμένη) Έξω, θεία;...Μα είναι Χειμώνας και κάνει τόσο κρύο.

Α: Άκου εκεί! Μικρό κορίτσι και να μιλά για κρύο. Κρυώνουν μόνο οι γριές.

Μ: Τα γάντια μου έχουν παλιώσει και στο δρόμο, όταν πηγαίνω στο σχολείο, τα χέρια μου παγώνουν...

Α: Θα τα τρίβεις και θα ζεσταίνονται. Εξάλλου μπορώ να σας δώσω να φοράτε και μία παλιά μου ζακέτα που μου στένεψε τώρα πια και δεν τη φοράω. Λοιπόν, χωρίς πολλά λόγια κάθε απόγευμα σας περιμένει δουλειά. Άλλωστε σας αρέσει να τριγυρίζετε στους δρόμους και με αυτήν την ευκαιρία θα βγάζετε και κάποια χρήματα για τα έξοδά σας.

(Η Αμαλία φεύγει. Η γιαγιά τις αγκαλιάζει).

Γ: Μη στενοχωριέστε, καλά μου παιδιά, θα σας δώσω κι εγώ μία ζεστή ζακέτα που έχω και τα γάντια μου.

Λ: Είναι τόσο κακιά η θεία!

Γ: Δεν είναι κακιά. Έμεινε μόνη στον κόσμο και οι πολλές δυσκολίες και οι πίκρες την έκαναν έτσι. Μα προσεύχομαι για αυτήν και ελπίζω πως θα μαλακώσει η καρδιά της κάποια μέρα.

(Η γιαγιά φεύγει συγκινημένη. Μουσική. Τα κορίτσια παίρνουν από την τσάντα τους ένα βιβλίο και διαβάζουν για λίγο. Χασμουριούνται).

Λ: Πρέπει να κοιμηθούμε. Αύριο μετά το σχολείο θα πρέπει να δουλέψουμε. Είμαι τόσο στενοχωρημένη... Τι θα κάνουμε; Πώς θα βγούμε στους δρόμους να πουλάμε; Δεν το έχουμε ξανακάνει ποτέ αυτό. Μου φαίνεται τόσο, μα τόσο δύσκολο... **(Κλαίει)**

Μ: Αυτή η θεία τα φταίει όλα. Δεν την αγαπώ καθόλου. Όσο αγαπώ τη γιαγιά τόσο αυτήν δεν τη θέλω καθόλου. Τι της κάναμε σήμερα το πρωί και μας μάλωσε πάλι; Αχ! Η μαμά μας πόσο καλή και γλυκιά ήταν... Θυμάσαι...

(Μουσική. Αναπολεί με ύφος γλυκό. Μένουν εκεί που κάθονται. Σβήνουν τα φώτα. Ο προβολέας πέφτει σε μια άκρη της σκηνής. Εκεί μπαίνει η μητέρα τους ντυμένη με ένα άσπρο φόρεμα και με ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο. Το ακουμπά και βάζει κάτω κουτιά με δώρα).

Μ: Μας στόλιζε το δέντρο, μας έφερνε γλυκά και δώρα. Πόσο μας αγαπούσε!

(Μπαίνουν παιδιά με τρίγωνα στη σκηνή. «Να τα πούμε; Να τα πούμε;» Λένε τα κάλαντα και μετά φεύγουν όλοι μαζί. Παίρνουν και το δέντρο και τα δώρα).

Τι όμορφη που ήταν η ζωή στο σπίτι μας!

Λ: Μα τώρα πια δεν είναι εδώ. Ξέρεις τι θυμήθηκα; Μία μέρα όταν πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, η μαμά μάς διηγήθηκε τη Γέννηση του Χριστού και μας είπε πως το καλύτερο

δώρο για το νεογέννητο Χριστό είναι να χαρίσουμε ένα όμορφο δώρο σε όποιον αγαπούμε λιγότερο.

Μ: Ναι, το θυμάμαι κι εγώ που μας το έλεγε... Εμείς, δηλαδή, σε ποιον θα έπρεπε φέτος να κάνουμε ένα δώρο; Στη θεία Αμαλία; Σε αυτήν που θέλει να μας στείλει έξω με τόσο κρύο να πουλάμε πράγματα; Όχι! Όχι!

Λ: Κι όμως αυτό θα ήθελε από μας να κάνουμε η μαμά μας. Κι εμείς ποτέ δεν τη στενοχωρούσαμε. Πάντα κάναμε αυτό που θα την ευχαριστούσε.

Μ: Τι δώρο μπορούμε να κάνουμε εμείς δύο μικρά και φτωχά παιδιά;

Λ: Θυμάσαι που έχουμε κρατήσει από πέρυσι εκείνα τα χρήματα που μας έδωσε η μαμά μας για να αγοράσουμε από ένα βιβλίο η καθεμιά μας;

Μ: Και θέλεις να ξοδέψουμε το τελευταίο δώρο της μαμάς μας για την κακιά θεία Αμαλία; Όχι! Όχι!

Λ: Κι όμως η μαμά μας αυτό θα ήθελε από μας. Να θυσιάσουμε κάτι δικό μας για χάρη των άλλων. Ακόμη και για τη θεία Αμαλία που μας φέρεται έτσι...

(Μπαίνει η γιαγιά)

Γ: Ακόμη δεν κοιμηθήκατε; Άντε να ησυχάσετε τώρα και να είστε σίγουρες πως η μητέρα σας τώρα που είναι πιο κοντά στον Θεό, προσεύχεται συνεχώς για σας. Κι ο Θεός θα σας βοηθήσει σε όλες τις δυσκολίες σας. Θα δείτε πως ο νεογέννητος Χριστός θα σας χαρίσει τη χαρά και την ειρήνη· δώρα σταλμένα από τον ουρανό. Καληνύχτα, τώρα. Ελάτε να κοιμηθείτε.

(Μουσική. Τις αγκαλιάζει και φεύγουν από τη σκηνή)

(Κλείνει η αυλαία).

ΣΚΗΝΗ Β΄

(Μουσική. Σκηνικό με δένδρα και καταστήματα. Κόσμος πηγαиноέρχεται και τα κοριτσάκια μέσα στο κρύο προσπαθούν να πουλήσουν)

Λ: Πάρτε, κυρίες, όμορφα, χρωματιστά στολίδια για το δένδρο σας, πάρτε κεράκια...

(Από μακριά περνά η Ρένα τις βλέπει και μουρμουρίζει: «Μπράβο, Αμαλία! Έπιασαν κιάλας δουλειά οι μικρές». Απομακρύνεται γρήγορα. Ο κόσμος πηγαиноέρχεται χωρίς να αγοράζει από τις δύο αδελφές. Τις πλησιάζει ένα κοριτσάκι).

Ο: Γεια σας!

Μ-Λ: Γεια σου!

Ο: Γιατί κορίτσια δεν πηγαίνετε στο σπίτι σας. Καλύτερα να φύγετε. Έχει τόσο κρύο σήμερα!

Λ: Δε μπορούμε να φύγουμε αν δεν πουλήσουμε όλα τα κεράκια και τα στολίδια μας. Είμαστε φτωχές και η θεία μας είπε πως πρέπει να βγάζουμε μόνες το ψωμί μας.

Ο: Και η μαμά σας; Τι λέει η μαμά σας που είστε έξω με αυτό το κρύο;

Μ: Η μαμά μας... έφυγε για τον ουρανό πέρυσι τα Χριστούγεννα.

Ο: Α!... Και ο μπαμπάς σας; Πού είναι; Είναι κι εκείνος στον ουρανό;

Λ: Ο μπαμπάς μας είναι ναυτικός και ταξιδεύει μακριά.

Μ: Μερικές φορές ούτε τα Χριστούγεννα δεν τον βλέπουμε. Να! Όπως και φέτος. Η γιαγιά είπε πως πάλι δε θα έρθει.

Ο: Αλήθεια; Τι κρίμα!... Εμένα με λένε Όλγα. Εσάς πώς σας λένε;

Λ: Εγώ είμαι η Λουκία και αυτή είναι η αδελφή μου η Μαρίνα.

Ο: Όμως, πρέπει να φύγω τώρα. Θα παρακαλέσω τη μαμά μου να μου δώσει χρήματα για να αγοράσω από σας κεράκια και στολίδια. Γεια σας!

Λ: Κανείς δεν παίρνει... Πάρτε κυρίες κι από μας...

(Πλησιάζουν δύο κυρίες που κάτι συζητούν μεταξύ τους).

Τ: Τι πουλάτε, κορίτσια;

Μ: Στολίδια και κεράκια. Δέστε τι όμορφα που είναι! Θέλετε να αγοράσετε από μας; Είναι πολύ φθηνά!

Κ: Ποιος σας έστειλε να πουλάτε μέσα στο κρύο;

Λ: (Διστακτικά) Η θεία μας, η Αμαλία...

Τ: Θα πάρουμε μερικά στολίδια και κεράκια.

(Τα παίρνει και τις δίνει ένα μεγάλο ποσό).

Λ: Είναι πολλά αυτά τα χρήματα, κυρία.

Τ: Δεν πειράζει κρατείστε τα όλα. **(Φεύγουν οι κυρίες).**

Μ: Νύχτωσε και πουλήσαμε λίγα ακόμη. **(Έρχεται η Όλγα).**

Ο: Χαίρομαι που σας πρόλαβα. Η μαμά μου μού έδωσε χρήματα για να αγοράσω από σας. **(Παίρνει ό,τι θέλει και δίνει τα χρήματα).**

Μ: Αλήθεια, πού μένεις;

Ο: Να, μένω σε εκείνη την πολυκατοικία. Θα είστε κάθε απόγευμα εδώ;

Λ: Ναι. Η θεία μας είπε πως θα ερχόμαστε κάθε απόγευμα μέχρι τα Χριστούγεννα για να πουλάμε εδώ.

Ο: Ωραία! Τότε θα έρχομαι όποτε μπορώ για να σας κάνω παρέα. Θέλετε; Θα φέρω και τα μπισκότα μου και τις καραμέλες μου για να τα μοιραστούμε, γιατί εγώ είμαι μόνη μου. Δεν έχω αδέρφια...

Μ: Η μαμά σου όμως θα σε αφήνει;

Ο: Ναι, θα με αφήνει. Είναι πολύ καλή η μαμά μου! Τώρα πρέπει να φύγω γιατί σκοτείνιασε. Γεια σας!

Λ-Μ: Γεια σου!

(Μουσική. Κλείνει η αυλαία)

ΣΚΗΝΗ Γ΄

(Στο σπίτι της Αμαλίας κάθονται και συζητούν μαζί της οι φίλες της: Ρένα, Τίνα και Κλαίρη. Μουσική).

A: Δεν ξέρω πώς βρέθηκα στις καλές μου και υποσχέθηκα στον αδελφό μου ότι θα κρατήσω τα παιδιά του.

P: Και θα ακούσεις νομίζεις «ευχαριστώ;» Είναι αχάριστα τα παιδιά σήμερα. Κι ως πότε θα προσέχεις τα ξένα τα παιδιά; Είναι του αδελφού σου, βέβαια, αλλά...

T: Νομίζω ότι είσαστε λίγο υπερβολικές. Είναι τόσο καλά κι ευγενικά αυτά τα κοριτσάκια, δεν είναι βάρος.

A: Μα πρέπει να τις ταϊζω, να τις φροντίζω, να τις διαβάζω...

T: Χρήματα, νομίζω, ότι σου στέλνει ο πατέρας τους.

A: Ναι, δε λέω, αλλά αργεί...

T: Είναι και η γιαγιά τους που σε βοηθάει όσο μπορεί...

K: ...που είναι σαν άγγελος κοντά τους. Εγώ νομίζω ότι η Τίνα έχει δίκιο...Μήπως θα έπρεπε μια και δεν έχεις δικά σου παιδιά...να...λέω...να τα έχεις σα δικά σου τα δύο ορφανά;

P: Μπα! Πολύ πονόψυχες μου γίνατε τώρα τελευταία! Δεν κοιτάζεις, Αμαλία, την ησυχία σου καλύτερα;

T: Εμείς μια σκέψη είπαμε. Εσύ θα αποφασίσεις.

K: Θυμήσου για λίγο, Αμαλία, τα παιδικά μας χρόνια. Τότε που λέγαμε ότι θα προσπαθούμε να κάνουμε πάντα το καλό και να δείχνουμε αγάπη σε όλους. Όταν πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, λέγαμε ότι αυτό είναι το καλύτερο δώρο για τον Χριστό που γεννιέται. Θυμάσαι πόσο χαιρόμασταν;

A: (Συλλογισμένη) Ναι, θυμάμαι...

P: Ουφ! Σιγά, πια! Όταν ήσασταν παιδιά και όταν ήμασταν παιδιά! Τώρα όμως δεν είστε.

T: Ναι! Τότε όμως μοιάζαμε με τους αγγέλους. Τώρα μεγαλώσαμε και μαζί μας μεγάλωσαν και οι κακίες μας...

K: Αυτό όμως δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να προσπαθήσουμε και πάλι να κάνουμε την καρδιά μας πιο πονετική και αθώα σαν των παιδιών.

A: (Σκεπτική) Έχετε δίκιο σ' αυτό.

T: Εμείς ευχόμαστε να ξαναγίνεις η παλιά Αμαλία που τη χαιρόμασταν τόσο!

P: Καλέ, για δεξ πώς σκέφτεται ο κόσμος! Να κάνεις το καλό, να δείχνεις αγάπη και να έχεις καρδιά μικρού παιδιού! Και γιατί παρακαλώ;

A: Ρωτάς γιατί; Μα δεν κατάλαβες ακόμη ότι τα παιδιά που δεν κρατούν κακία είναι πάντα χαρούμενα και ευτυχισμένα; Πες μου, εσύ είσαι ευτυχισμένη;

P: Και ποιος είναι σήμερα ευτυχισμένος;

A: Όποιος έχει καθαρή καρδιά γεμάτη από αγάπη για τον Χριστό και τους ανθρώπους.

P: Νομίζω ότι και η μητέρα των παιδιών, όταν ζούσε, έτσι μιλούσε, όπως κι εσείς τώρα.

T: Ήμασταν όλες μαζί φίλες από μικρά παιδιά.

(Μπαίνει η γιαγιά)

Γ: Καλησπέρα σας.

Όλες: Καλησπέρα, κυρία Μαρία.

A: Έλα, μητέρα, κάθισε.

(Μουσική. Μπαίνουν δειλά-δειλά οι μικρές κρατώντας ένα δώρο στο χέρι).

Λ: (Δίνει το δώρο) Χρόνια πολλά, θεία.

M: Κι ευτυχισμένα Χριστούγεννα.

A: Τι είναι αυτό; **(Το ανοίγει και βλέπει ένα ωραίο φουλάρι-εσάρπα).** Τι όμορφο που είναι! Εσύ, μητέρα, το αγόρασες;

Γ: Όχι! Όχι! Πρώτη φορά το βλέπω.

A: (Με απορία) Πού το βρήκατε κορίτσια;

Λ: (Ετοιμη να κλάψει) Το αγοράσαμε με τα χρήματα που είχαμε να πάρουμε ένα βιβλίο.

M: Αυτά τα χρήματα τα είχαμε κρυμμένα εδώ και ένα χρόνο, γιατί μας τα είχε δώσει η μητέρα μας, πριν πεθάνει, και δε θέλαμε να τα αποχωριστούμε.

A: Μικρή μου Λουκία, μην κλαις. Στενοχωριέσαι που δεν τα έχετε πια; Μα τότε γιατί τα ξοδέψατε;

M: Η μαμά μάς είχε μάθει κάθε Χριστούγεννα να δίνουμε χαρά σε κάποιον. Και μάλιστα αν υπάρχει κάποιος που μας πικραίνει και τον αγαπούμε λιγότερο. Αυτό είναι το καλύτερο δώρο για τον Χριστό που γεννιέται.

A: Είμαι, λοιπόν, εγώ το πρόσωπο που αγαπάτε λιγότερο;

(Οι μικρές κατεβάζουν το κεφάλι και δε μιλούν)

A: (Συγκινημένη) Καλά μου, παιδιά. Λουκία μου **(την τραβά κοντά της)** μην κλαις. Μαρίνα **(την αγκαλιάζει)** ποτέ κανένα δώρο δε με συγκίνησε όσο το δικό σας σήμερα. Σας δίνω μια υπόσχεση ότι θα προσπαθήσω να γίνω πιο καλή και πιο γλυκιά μαζί σας. Θα είμαι μια δεύτερη μανούλα για σας...κι εσείς... **(διστακτικά)** θα θέλατε... να είστε τα κοριτσάκια μου;

M: Αλήθεια, θεία;

Λ: Θα το θέλαμε πολύ!

T: Αμαλία μου, αυτά θα είναι τα πιο **όμορφα και αληθινά Χριστούγεννα** της ζωής σου!

(Μουσική. Κλείνει η αυλαία.)

ΤΕΛΟΣ